

τὰ Φαινόμενα· Μουσαίου τὰ κατὰ Συσόν, καὶ Ἀβυδόν, τὰ καλούμενα Ὀμηροκεντρα· Νικάνδρου τὰ Θηριακά. Διονυσίου ἡ Περιήγησις, καὶ τὰ ὅμοια. Καὶ οὕτω πως ἔχουσι καὶ τὰ τῆς Ποιήσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ Δραματικῶν Ποιημάτων.

Διαφορὰ Δραματικῶν Ποιημάτων, καὶ Ποιήσεως.

Τὰ δὲ καλούμενα Δραματικά Ποιήματα εἰς τὴν Ποιητικὴν ἔχουσι τὰ δευτερεῖα μετὰ τὴν Ποίησιν· ἐπειδὴ καὶ κατὰ τὸ Πλάτος τῆς Ἐκθέσεώς τινων εἶναι συντομότερα, καὶ κατὰ τὸν Μύθον μερικώτερα· διότι ἐκ μιᾶς Δραματικῆς Ὑποθέσεως Ὑπὸ τῆς διὰ Ποίησιν δὲν ἠμπορεῖ νὰ ληφθῆ ποτὲ· ἐκ μιᾶς ὅμως Ποιήσεως πολλὰ Δράματα ἠμποροῦσι νὰ ἐκλεχθῶσι· καὶ σχεδὸν τὰ τοιαῦτα Ποιήματα τὴν Ποίησιν γνωρίζουσιν ὡς Πηγὴν, καὶ Ἀρχὴν τινων. Καὶ πρῶτος ὁ Ὀμηρος εἰς τὰς Ποιήσεις του ἔκαμε Δραματικὰς Μιμήσεις, καὶ ἔδειξε τὸν Τύπον καὶ αὐτῶν τῶν Ποιημάτων· καὶ οἱ Ὑποκριταὶ κατ' ἀρχὰς τὰς Ῥαψωδίας του ὑπεκρίνοντο Δραματικῶς, καὶ ἔπειτα μετὰ Παρέλευσιν πολλῶν Χρόνων συνεστήθησαν καὶ ἰδίως Δραματικά Ποιήματα, καὶ κατ' ὀλίγον ἐκοσμήθησαν, ὡς εἰς τὰ πρόσω θέλει δηλωθεῖ ἀκριβέστερον.

Ὅρισμός αὐτῶν, καὶ Ὀνομασία.

Δραματικά δὲ Ποιήματα λέγονται, ἕσα Διαλογικῶς παραζαίνουσι τι Συμβεβηκὸς συμπεπλεγμένον ἐκ πολλῶν Περιζά-

σεων ἔχουσιν τινὰ Σχέσιν συνεχὴ καὶ προσάλληλον, καθὼς ἔγιναν εἰς τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ὑποτίθενται. Ἐλαβον δὲ τὴν Ὀνομασίαν ταύτην, ἐπειδὴ οἱ Ποιηταὶ δὲν διηγοῦνται τι ἐξ ἑαυτῶν, ἀλλ' εἰς ὅλα τὰ μέρη των μιμοῦνται δράντας Ἀνθρώπους· καὶ πράττουσι, καὶ λαλοῦσι καθὼς ἐκείνοι, τῶν ὁποίων μιμοῦνται τοὺς Λόγους, καὶ τὰς Πράξεις. Καλοῦνται ἔτι καὶ Θεατρικὰ Ποιήματα τὰ αὐτὰ, ἐπειδὴ παριστάνονται ὑπ' Ὀφιν τοῦ Λαοῦ εἰς τὰ Θέατρα.

Εἶδη αὐτῶν πόσα εἶναι.

Τὰ Εἶδη των εἶναι τρία, καὶ ἡ Ἀφορμὴ διὰ τὴν Εὐρεσιν, Σύστασις, καὶ Περιποίησιν των ἐδύθη παρὰ τῆς Φύσεως· ἐπειδὴ πᾶς Ἀνθρώπος φύσει ὀρέγεται νὰ μανθάνῃ ὅχι μόνον τὰ Χαροποιὰ, καὶ Γελαιώδη, ἀλλὰ καὶ τὰ Λυπηρὰ, καὶ Ἐλέους ἄξια, καὶ ἔταν τὰ ἀκούη, ἢ τὰ βλέπη, ἠδύνεται καὶ περιέργως προσέχει· καὶ τοῦτο τὸ Ἀποτέλεσμα τῆς Φύσεως ἡ Ποιητικὴ παρατηρήσασα μετὰ τὸν καιρὸν ἐπευλόησε τῶν Δραματικῶν Ποιημάτων τὴν Ἐπιτήδευσιν. Καὶ εἰς μὲν τὴν ἐκ Λύπης Ἠδονὴν κατάλληλον τὴν Τραγωδίαν συνέστησεν, ἣτις μιμουμένη καὶ παριστάνουσα τὰ Δυσυχὴ Συμβεβηκῶτα, τὰς Ταραχὰς καὶ τοὺς Κινδύνους τινῶν, κάμνει νὰ κινήται μετὰ τινος Ἀρεσκείας ἢ Συμπάθειας, καὶ τὸ Ἔλεος· εἰς δὲ τὴν ἐξ Εὐτραπείας Ἠδονὴν, χωριστὴν τὴν Κωμωδίαν κατέστησεν, ἣτις μιμουμένη τὰ Ἐλαττώματα τινῶν, κινεῖ τὴν Κατάκρισιν των, ὅταν διὰ Πονηρίαν ἤθελε γίνωνται· ὅταν δὲ δι' Ἀγνοίαν, καὶ Ἀπάτην, τὸν Γέλωτα, καὶ τὴν Ψυχαγωγίαν. Καὶ τέλος καὶ τὴν ἐξ ἀμφοτέρων Σύγκρασιν δοκιμάσασα, συνέστησε τὰ Σατυρικὰ παρὰ τῶν Παλαιῶν καλούμενα Δράματα, τὰ ὅποια ἐκ Λυπηρῶν, καὶ Τραγικῶν τὸ πρῶτον ἀρχόμενα, εἰς Χαροποιὰ